

**LIETUVOS ADMINISTRACINIŲ GINČŲ KOMISIJOS
KAUNO APYGARDOS SKYRIUS**

SPRENDIMAS

2026 m. vasario d. Nr. 21RE1- (AG-422/08-2025)
Kaunas

Lietuvos administracinių ginčų komisijos Kauno apygardos skyrius (toliau – Komisija), susidedantis iš Komisijos narių Birutės Pranevičienės (posėdžio pirmininkė ir pranešėja), Lionelos Gelmanienės ir Beatos Labutytės,

Komisijos posėdyje rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinį ginčą pagal pareiškėjos (duomenys neskelbtini) (toliau – ir pareiškėja) patikslintą skundą atsakovei Kauno miesto savivaldybės administracijai (toliau – ir atsakovė, Administracija) dėl atsakovės Kauno miesto savivaldybės administracijos Socialinės paramos skyriaus sprendimo panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus,

Komisija

n u s t a t ė:

(duomenys neskelbtini) 2026 m. sausio 7 d. pateikė Komisijai patikslintą skundą (toliau – ir skundas; b. l. 12-13), kuriuo prašo panaikinti Kauno miesto savivaldybės administracijos Socialinės paramos skyriaus 2025 m. lapkričio 25 d. sprendimą Nr. 54958 „Dėl socialinės pašalpos skyrimo“ (toliau – ir Sprendimas, Skundžiamas sprendimas, b. l. 16, 35), ir įpareigoti atsakovę pareiškėjos prašymą išnagrinėti iš naujo, įvertinant pareiškėjos individualią situaciją ir faktines aplinkybes.

Skunde pareiškėja nurodo, kad ginčija atsakovės Sprendimą, kuriuo buvo atsisakyta pareiškėjai skirti papildomą socialinę pašalpą įsidarbinus.

Pažymi, kad nuo 2025 m. liepos 1 d. buvo faktiškai įsidarbinusi, dirbo ir gavo darbo pajamas, tačiau jos buvo nepakankamos pareiškėjos ir jos šeimos minimaliems pragyvenimo poreikiams užtikrinti. Dėl papildomos socialinės pašalpos įsidarbinus, kreipėsi teisės aktu nustatyta tvarka, pateikė visus prašytus dokumentus ir bendradarbiavo su Kauno miesto savivaldybės administracijos Socialinės paramos skyriumi.

Skundžiamas sprendimas, pareiškėjos vertinimu, nebuvo tinkamai įteiktas jo priėmimo metu. Tinkamai įformintą administracinį sprendimą pareiškėja gavo tik 2025 m. gruodžio 18 d., todėl tik nuo šios dienos galėjo pasinaudoti teise jį apskųsti.

Paaikškina, kad įsidarbinimas buvo pereinamojo pobūdžio – darbo krūvis didėjo palaipsniui. Kad nuo 2026 m. sausio 1 d. pareiškėjos darbo sutartis buvo pakeista ir šiuo metu ji dirba 36 valandų per savaitę, kas patvirtina nuoseklią pareiškėjos integraciją į darbo rinką.

Nurodo, kad papildoma socialinė pašalpa įsidarbinus pareiškėjai nebuvo skirta dėl to, jog ji dirbo mažesniu nei Lietuvos Respublikos piniginės socialinės paramos nepasiturintiems gyventojams įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytu darbo laiku.

Pažymi, kad minėta teisės norma nustato bendrąsias teisės į piniginę socialinę paramą sąlygas, tačiau joje nėra įtvirtinta savarankiška ar papildoma sąlyga, ribojanti teisę gauti papildomą socialinę pašalpą įsidarbinus vien tik darbo laiko apimties kriterijumi. Papildoma socialinė pašalpa įsidarbinus yra skatinamojo pobūdžio socialinės paramos priemonė, kurios

tikslas – palengvinti asmens perėjimą iš nedarbo į darbo rinką, taip pat ir tais atvejais, kai darbas pradžioje yra dalinis.

Pareiškėjos vertinimu, priimant Skundžiamą sprendimą, nebuvo atliktas individualus pareiškėjos situacijos vertinimas, nebuvo įvertintos jos faktinės pajamos, socialinė padėtis ir įsidarbinimo pobūdis, todėl Sprendimą ji laiko neproporcingu. Tokiu būdu, anot pareiškėjos, buvo pažeistas gero administravimo principas, nes Sprendimas priimtas formaliai, neįvertinus realios pareiškėjos socialinės padėties ir teisės aktais siekiamo socialinės paramos tikslo.

Pareiškėjos nuomone, Sprendimas nėra tinkamai motyvuotas, todėl neatitinka Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo reikalavimų.

Atsakovė atsiliiepimu nesutinka su pareiškėjos skundu ir prašo atmesti jį kaip nepagrįstą.

Atsiliiepime (b. l. 27-33) atsakovė nurodo, kad pareiškėja kreipėsi į atsakovę 2025 m. lapkričio 18 d. su prašymu-paraiška skirti papildomą socialinės pašalpos dalį įsidarbinus nuo 2025 m. liepos 1 d. iki 2025 m. spalio 31 d. (toliau – ir Prašymas, b. l. 38-40). Sprendimu socialinė pašalpa buvo neskirta Lietuvos Respublikos piniginės socialinės paramos nepasiturintiems gyventojams įstatymo (toliau – Įstatymas) 10 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytu pagrindu.

Pasisakydama dėl pareiškėjos skundo argumentų, atsakovė cituoja Įstatymo 10 straipsnio 1 dalį ir 8 straipsnio 1 dalies 1 punktą ir akcentuoja, jog remiantis Įstatymu, papildoma socialinės pašalpos dalis yra skiriama tik kumulatyviai įvykdžius visas Įstatymo 10 straipsnio 1 dalies sąlygas, o jų neįvykdžius – neskiriama, nepriklausomai nuo subjektyvaus asmens situacijos vertinimo. Tai reiškia, kad net vienos sąlygos neatitikimas yra pakankamas pagrindas neskirti papildomos socialinės pašalpos. Paaiškina, kad atsakovė pagrįstai rėmėsi Įstatymo 10 straipsnio 1 dalies 1 punktu, kuris tiesiogiai susietas su Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punktu. Papildoma socialinė pašalpa skiriama tik tais atvejais, kai asmuo: 1) dirba ne mažiau kaip 2/3 maksimalios laiko normos ir 2) jam apskaičiuojamas ne mažesnis nei minimali mėnesinė alga atlyginimas (proporcingai laikui).

Nurodo, kad iš pateiktos pažymos apie apskaičiuotą ir išmokėtą darbo užmokestį bei kitas išmokas duomenų matoma, kad pirmą mėnesį maksimali darbo laiko trukmė sudarė 98 val., pareiškėja dirbo 82 val., darbo užmokestis – (duomenys neskelbtini) Eur, antrą mėnesį maksimali darbo laiko trukmė sudarė 81 val., pareiškėja dirbo 81 val., darbo užmokestis – (duomenys neskelbtini) Eur, trečią mėnesį maksimali darbo laiko trukmė sudarė 80 val., pareiškėja dirbo 80 val., darbo užmokestis – (duomenys neskelbtini) Eur, ketvirtą mėnesį maksimali darbo laiko trukmė sudarė 94 val., pareiškėja dirbo 90 val., darbo užmokestis – (duomenys neskelbtini) Eur. Iš Darbo sutarties duomenų matyti, kad pareiškėjos darbo laikas pagal darbo sutartį sudarė 0,5 etato. Pažymėtina, kad nurodyta maksimali darbo trukmė (98, 81, 80 ir 94 val.) nėra laikytina maksimalia darbo laiko norma Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkto prasme, nes ši norma siejama su Lietuvos Respublikos darbo kodekso (toliau – Darbo kodeksas) 112 straipsnio 3 dalyje nustatyta maksimalia darbo laiko trukme – 40 valandų per savaitę, o ne su konkretaus darbuotojo sutartyje nustatyta ne viso darbo laiko apimtimi. Kitaip tariant, 0,5 etato grafikas negali būti laikomas „maksimalia norma“, nuo kurios skaičiuojamos 2/3. Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatyta, kad asmuo turi dirbti ne mažiau kaip du trečdalius maksimalios darbo laiko trukmės, apskaičiuotos nuo 40 valandų per savaitę. Tai reiškia, kad minimalus reikalaujantis darbo laikas sudaro apie 26,67 valandos per savaitę, arba atitinkamai didesnę valandų skaičių per mėnesį nei nustatytas 0,5 etato darbo grafikas. Pareiškėjos faktiškai dirbtos 80-90 valandų per mėnesį atitinka 0,5 etato, tačiau neatitinka 2/3 maksimalios darbo laiko normos, nustatytos Įstatyme. Pareiškėjos darbo laiko apimtį patvirtina ir faktiškai gautos pajamos – (duomenys neskelbtini) Eur per mėnesį, kurios atitinka ne viso darbo laiko (0,5 etato) darbo užmokestį ir dar kartą patvirtina, kad pareiškėja neatitiko Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatytų reikalavimų.

Pabrėžia, kad pareiškėja dirbo ne visą darbo laiką (0,5 etato), o jos faktiškai dirbtos 80–90 valandų per mėnesį, net ir lyginant su konkrečių mėnesių darbo grafikais, neatitinka Įstatymo

8 straipsnio 1 dalies 1 punkte ir 10 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatyto reikalavimo dirbti ne mažiau kaip 2/3 maksimalios darbo laiko normos, todėl atsakovės Sprendimas neskirti papildomos socialinės pašalpos dalies yra teisėtas ir pagrįstas.

Atsakovė cituoja Konstitucinio Teismo 2011 m. liepos 8 d. nutarimą, kuriame be kita ko pažymėta, kad „Konstitucija nedraudžia įstatymų leidėjui įstatymu nustatyti tokių socialinės paramos teikimo pagrindų ir sąlygų, socialinės paramos dydžių, kad būtų skatinamos kiekvieno asmens pastangos pagal išgales pirmiausia pačiam pasirūpinti savo ir savo šeimos gerove ir prisidėti prie visos visuomenės gerovės. Įstatymų leidėjas turi plačią diskreciją diferencijuoti socialinę paramą.“

Paaaiškina, jog Įstatymas numato sąlygas ir normatyvus būtent tam, kad socialinę paramą gautų tie asmenys, kuriems to labiausiai reikia. Remiantis Įstatymu, socialinė parama yra suteikiama tiems asmenims, kurie atitinka nurodytas sąlygas, o ne visiems, kurie jos prašo. Konstitucinio Teismo akcentuojamas asmenų lygiateisiškumo principas reiškia, kad socialinė parama turi būti teikiama taikant vienodus ir iš anksto nustatytus kriterijus visiems asmenims, nedarant individualių išimčių. Todėl atsakovė, vertindama pareiškėjos Prašymą, negalėjo nukrypti nuo Įstatyme nustatytų darbo laiko normatyvų, nes tai sudarytų nepagrįstas privilegijas ir pažeistų kitų asmenų, esančių analogiškoje situacijoje, lygiateisiškumą. Proporcingumo principas socialinės paramos srityje pirmiausia įgyvendinamas įstatymų leidėjo lygmeniu, nustatant paramos teikimo kriterijus ir ribas. Atsakovė, būdama įstatymo vykdytoja, neturi įgaliojimų individualiu atveju pervertinti ar koreguoti įstatyme nustatytų normatyvų, nes tai reikštų įsikišimą į įstatymų leidėjo diskreciją. Konstitucinis Teismas aiškiai pabrėžia, kad socialinė parama neturi virsti privilegija ir neturi sudaryti prielaidų asmeniui nesiekti didesnių pajamų ar nesinaudoti galimybėmis aktyviau dalyvauti darbo rinkoje, todėl papildomos socialinės pašalpos skyrimas asmeniui, kuris neatitinka įstatyme nustatytų darbo laiko kriterijų, prieštarautų pačiai socialinės paramos paskirčiai.

Pažymi, kad individualių aplinkybių vertinimas gali lemti Sprendimą tik tuomet, kai teisės norma suteikia administravimo subjektui diskreciją. Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punktas ir 10 straipsnio 1 dalis yra imperatyvios, nustatančios aiškius ir objektyvius kriterijus (darbo laiko ir pajamų normatyvus), kurių neatitikus Sprendimas yra privalomas, o ne pasirenkamas. Atsižvelgiant į tai, Sprendimas neskirti pareiškėjai papildomos socialinės pašalpos buvo priimtas griežtai laikantis Įstatyme nustatytų sąlygų. Kadangi pareiškėja neatitiko imperatyviai nustatyto reikalavimo dirbti ne mažiau kaip du trečdalius maksimalios darbo laiko trukmės, todėl atsakovė neturėjo teisinio pagrindo taikyti išimtis ar vertinti individualių aplinkybių diskrecijos tvarka. Toks teisinis reguliavimas, atsakovės vertinimu, atitinka Konstitucijoje įtvirtintus socialinio teisingumo, proporcingumo ir asmeninės atsakomybės principus bei užtikrina vienodą ir nediskriminacinį socialinės paramos taikymą visiems asmenims, esantiems analogiškoje situacijoje.

Atsakovė cituoja Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 91 straipsnį ir nesutinka su pareiškėjos pozicija, kad priimtas Sprendimas turi būti panaikintas. Pastebi, kad individualiais administraciniais aktais, kuriuos priima viešojo administravimo subjektai, yra sprendžiami klausimai dėl skirtingo pobūdžio teisinių santykių, kuriuos reguliuoja specialios teisės normos, skirtos tik šiems teisiniams santykiams reglamentuoti. Tai lemia, kad ir skirtinguose teisiniuose santykiuose priimamų individualių administracinių aktų turinys gali būti skirtingas (pagal apimtį, struktūrą ir pan.), nes gali būti sąlygotas tų specialiųjų teisės normų reikalavimų, kurios reglamentuoja atitinkamus teisinius santykius. Nurodo, kad kiekvienu konkrečiu atveju vertinant individualaus administracinio akto teisėtumą Viešojo administravimo įstatymo taikymo aspektu, turi būti atsižvelgiama ir į tuos teisės aktus, kurie reguliuoja konkretų teisinį santykį, t. y. turi būti įvertinama, kokie ir kokia apimtimi yra teisiškai reikšmingi faktai bei kokios konkrečios materialinės teisės normos asmeniui gali sudaryti atitinkamas prielaidas bei sąlygas, kad būtų sukurtos, panaikintos ar pakeistos asmens subjektinės teisės tam tikruose teisiniuose santykiuose (2010 m. spalio 4 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-1116/2010). Viešojo administravimo įstatymo nuostatomis iš esmės yra siekiama užtikrinti, kad asmeniui, dėl kurio yra priimtas individualus administracinis aktas, būtų žinomi šio akto priėmimo teisinis bei

faktinis pagrindai, taip pat motyvai.

Atsakovė mano, kad priėmė teisėtą ir pagrįstą Sprendimą, jo naikinti nėra pagrindo, todėl pareiškėjos skundą prašo atmesti.

Skundas atmestinas.

Ginčas šioje administracinėje byloje kilo dėl Administracijos Socialinės paramos skyriaus 2025 m. lapkričio 25 d. sprendimo Nr. 54958 „Dėl socialinės pašalpos skyrimo“ teisėtumo.

Byloje surinktais rašytiniais įrodymais nustatyta, kad pareiškėja 2025 m. lapkričio 18 d. kreipėsi į atsakovę su Prašymu skirti papildomą socialinės pašalpos dalį įsidarbinus už 2025 m. liepos, rugpjūčio, rugsėjo, spalio mėnesius (b. l. 38-40).

Sprendimu nuspręsta pareiškėjai socialinės pašalpos neskirti (b. l. 16, 35). Sprendime nurodyta neskyrimo priežastis – Įstatymo 10 straipsnio 1 dalies 1 punktas (įsidarbino ir dirba (dirbo) mažiau nei Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatytą darbo laiką).

Apie priimtą Skundžiamą sprendimą pareiškėja informuota Administracijos Socialinės paramos skyriaus 2025 m. lapkričio 25 d. pranešimu Nr. 22157 „Pranešimas dėl išmokos neskyrimo“ (toliau – Raštas, b. l. 15, 36). Kaip ir Sprendime, Rašte nurodytas tas pats pašalpos neskyrimo pagrindas, t. y. Įstatymo 10 straipsnio 1 dalies 1 punktas (įsidarbino ir dirba (dirbo) mažiau nei Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatytą darbo laiką).

Pareiškėja su Sprendimu nesutinka, su skundu kreipėsi į Komisiją (b. l. 12-13). Mano, kad nebuvo atliktas individualus pareiškėjos situacijos vertinimas, t. y. nebuvo įvertintos jos faktinės pajamos, socialinė padėtis ir įsidarbinimo pobūdis, todėl Sprendimą ji laiko neproporcingu, nes pareiškėjos manymu, buvo pažeistas gero administravimo principas (Sprendimas priimtas formaliai, neįvertinus realios pareiškėjos socialinės padėties ir teisės aktais siekiamo socialinės paramos tikslo).

Šioje administracinėje byloje Komisija sprendžia, ar Administracija laikėsi teisės aktų reikalavimų ir pagrįstai neskyrė pareiškėjai socialinės pašalpos, t. y. ar buvo teisinis pagrindas atsisakyti tenkinti pareiškėjos pateiktą Prašymą.

Ginčui aktualūs teisės aktai: Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymas (toliau – VAI), Įstatymas, Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymas (toliau – ABTĮ), Piniginės socialinės paramos Kauno miesto savivaldybės nepasiturintiems gyventojams teikimo tvarkos aprašas, patvirtintas Kauno miesto savivaldybės tarybos 2015 m. sausio 22 d. sprendimu Nr. T-14 „Dėl Piniginės socialinės paramos Kauno miesto savivaldybės nepasiturintiems gyventojams teikimo tvarkos aprašo patvirtinimo“ ir kt.

Pirmiausia, nagrinėjamo ginčo kontekste paminėtina, jog viešojoje teisėje taikomi įstatymo viršenybės ir teisinio apibrėžtumo principai lemia tai, kad viešojo administravimo subjektai, vykdydami įstatymais jiems priskirtą veiklą, veiktų tik taip, kaip numato teisės aktai. Sprendžiant klausimą dėl Sprendimo teisėtumo, pažymėtina, kad Administracija yra viešojo administravimo subjektas ir veikė viešojo administravimo srityje, todėl jos veiklai taikytinos VAI nuostatos, garantuojančios asmenų teisę apskusti viešojo administravimo subjektų veiksmus, neveikimą ar administracinius sprendimus, taip pat teisę į įstatymais pagrįstą ir objektyvų asmenų prašymų ir skundų nagrinėjimą ir kt. (VAI 1 straipsnis).

VAI 3 straipsnio 4 punkte įtvirtintas įstatymo viršenybės principas reikalauja, kad administraciniai sprendimai, susiję su asmenų teisių ir pareigų įgyvendinimu, visais atvejais būtų pagrįsti įstatymais. VAI 10 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad administraciniame sprendime jį priimantis pagal suteiktus įgaliojimus viešojo administravimo subjektas, be kita ko, turi nurodyti administracinio sprendimo teisinį ir faktinį pagrindą ar kitas administraciniam sprendimui įtakos turėjusias aplinkybes bei administracinio sprendimo motyvus. Pastaroji teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus. Paminėtos nuostatos reiškia, kad viešojo administravimo subjektas pagal kompetenciją privalo veikti tik taip, kaip nustatyta teisės aktuose. Plečiamasis viešojo

administravimo subjekto kompetencijos aiškinimas viešojoje administracinėje teisėje nėra galimas.

Piniginę socialinę paramą savivaldybės teikia vykdydamos savarankiškąją savivaldybių funkciją, kuri yra finansuojama iš savivaldybių biudžetų lėšų (Įstatymo 4 straipsnio 1 dalis).

Piniginę socialinę paramą, vadovaudamasis Įstatymo nuostatomis, nagrinėjamu atveju skiria Kauno miesto savivaldybės administracijos Socialinės paramos skyriaus. Priėmus sprendimą neskirti piniginės socialinės paramos, nurodoma neskyrimo priežastis ir šio sprendimo apskundimo tvarka (Aprašo 34 punktas). Viena iš socialinės paramos rūšių – socialinė pašalpa (Įstatymo 5 straipsnio 1 punktas). Pagal Aprašo 5 punktą, Aprašo 2 punkte nurodyti asmenys (bendrai gyvenantys asmenys arba vienas gyvenantis asmuo) dėl piniginės socialinės paramos skyrimo kreipiasi į Kauno miesto savivaldybės administracijos struktūriniuose teritoriniuose padaliniuose (seniūnijose) dirbančius Savivaldybės administracijos Socialinės paramos skyriaus specialistus.

Kreipdamiesi dėl piniginės socialinės paramos, bendrai gyvenantys asmenys ar vienas gyvenantis asmuo užpildo Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos patvirtintos formos prašymą-paraišką ir jos priedus, anketą (priedas) ir pateikia dokumentus, nurodytus Aprašo 14 punkte, ir visą teisingą informaciją apie savo, bendrai gyvenančių asmenų veiklos pobūdį, gaunamas pajamas, turimą turtą ir kitą piniginei socialinei paramai gauti būtiną informaciją.

Prie prašymo-paraiškos, be kitų dokumentų, pridedamos bendrai gyvenančių asmenų arba vieno gyvenančio asmens pažymos apie Įstatymo 17 straipsnyje nurodytas pajamas, gautas per 3 praėjusius mėnesius iki mėnesio, nuo kurio skiriama piniginė socialinė parama, arba, jei pajamų šaltinis yra pasikeitęs ar tą mėnesį, nuo kurio skiriama piniginė socialinė parama, yra gauta vienkartinė išmoka ar iš karto už du ir daugiau mėnesių išmokėtos kas mėnesį gaunamos pajamos, pajamos to mėnesio, nuo kurio prašoma skirti piniginę socialinę paramą, išskyrus atvejus, kai Socialinės paramos skyrius duomenis gauna iš valstybės ir žinybinių registru bei valstybės informacinių sistemų (Aprašo 8 punktas).

Pagal Aprašo 12 punktą, Socialinės paramos skyrius prašymą-paraišką užregistruoja prašymo-paraiškos pateikimo dieną ir pateikusiam asmeniui įteikia informacinį lapelį.

Įstatymo 10 straipsnio 1 dalyje apibrėžiami reikalavimai teisei į socialinę pašalpą, t. y. bendrai gyvenantiems asmenims arba vienam gyvenančiam asmeniui papildomai skiriama šio straipsnio 1¹ dalyje nustatyto dydžio socialinė pašalpa, jeigu vienas gyvenantis asmuo arba bendrai gyvenantys asmenys atitinka visas šias sąlygas: 1) vienas gyvenantis asmuo arba bent vienas iš bendrai gyvenančių asmenų įsidarbina ir dirba (dirbo) šio įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatytą darbo laiką ir jam darbo užmokesčio apskaičiuojama ne mažiau už minimaliąją mėnesinę algą arba minimalųjį valandinį atlygį proporcingai dirbtam laikui arba atliktam darbui; 2) iki įsidarbinimo šio straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodyti asmenys buvo įsiregistravę Užimtumo tarnyboje ar kitos valstybės valstybinėje įdarbinimo tarnyboje ne trumpiau kaip 6 mėnesius iš eilės ir per šį laikotarpį nedirbo arba dirbo mažiau, negu nustatyta šio įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte, arba dirbo užimtumo didinimo programoje numatytus darbus; 3) bendrai gyvenantys asmenys arba vienas gyvenantis asmuo buvo socialinės pašalpos gavėjai bent vieną mėnesį per paskutinius 3 mėnesius prieš įsidarbinimą; 4) prašymas-paraiška skirti papildomą socialinės pašalpos dalį įsidarbinus pateiktas ne vėliau kaip per 12 mėnesių nuo įsidarbinimo.

Įstatymo 8 straipsnyje reglamentuotos sąlygos teisei į piniginę socialinę paramą nustatyti. Pagal minėto straipsnio 1 dalies 1 punkto nuostatas, teisę į piniginę socialinę paramą turi bendrai gyvenantys asmenys arba vienas gyvenantis asmuo turi teisę į piniginę socialinę paramą: 1) vyresni kaip 18 metų asmenys dirba ir per laikotarpį, už kurį pajamos apskaičiuojamos, dirbo ne mažiau kaip du trečdalius maksimalios darbo laiko trukmės (įskaitant laikinojo nedarbingumo, prastovų ne dėl darbuotojo kaltės, kasmetinių atostogų ir kitą dėl pateisinamų priežasčių nedirbtą laiką, už kurį mokama įstatymų nustatyta tvarka), nustatytos Darbo kodekso 112 straipsnio 3 dalyje, tačiau ne viso darbo laiko atveju, išskyrus Darbo kodekso 40 straipsnio 5 dalyje nustatytus atvejus, darbo laiko trukmė negali būti trumpesnė kaip du trečdaliai maksimalios darbo laiko trukmės (įskaitant laikinojo nedarbingumo, prastovų ne dėl darbuotojo kaltės, kasmetinių

atostogų ir kitą dėl pateisinamų priežasčių nedirbtą laiką, už kurį mokama įstatymų nustatyta tvarka), apskaičiuotos nuo 40 valandų per savaitę arba teisės aktuose nustatytos sutrumpintos darbo laiko normos, ir jiems darbo užmokesčio apskaičiuojama ne mažiau už minimaliąją mėnesinę algą arba minimalųjį valandinį atlygį proporcingai dirbtam laikui arba atliktam darbui; savarankiškai dirbantys asmenys, kurie per laikotarpį, už kurį pajamos apskaičiuojamos, iš vykdomos veiklos gauna ne mažesnes kaip minimalioji mėnesinė alga vidutinės pajamas per mėnesį.

Bylos duomenys patvirtina, kad pareiškėja nuo 2025 m. liepos 7 d. iki 2026 m. sausio 1 d. dirbo pagal terminuotą darbo sutartį. Pareiškėjos darbo krūvis sudarė 0,5 etato pagal nustatytą darbo laiko normą – iki 24 valandų per savaitę (b. l. 41, 43-45).

Pažymėtina, kad Įstatymo 8 straipsnio reglamentuojančio sąlygas teisei į piniginę socialinę paramą nustatyti, 1 dalyje nurodyta, kad papildoma socialinė pašalpa skiriama tik tais atvejais, kai asmuo: 1) dirba ne mažiau kaip du trečdalius maksimalios darbo laiko trukmės; 2) jam apskaičiuojamas ne mažesnis nei minimali mėnesinė alga atlyginimas (proporcingai laikui).

Iš į bylą pateiktos pažymos apie apskaičiuotą ir išmokėtą darbo užmokestį bei kitas išmokas duomenų matyti, kad pirmą mėnesį maksimali darbo laiko trukmė sudarė 98 val., pareiškėja dirbo 82 val., darbo užmokestis – (duomenys neskelbtini) Eur, antrą mėnesį maksimali darbo laiko trukmė sudarė 81 val., pareiškėja dirbo 81 val., darbo užmokestis – (duomenys neskelbtini) Eur, trečią mėnesį maksimali darbo laiko trukmė sudarė 80 val., pareiškėja dirbo 80 val., darbo užmokestis – (duomenys neskelbtini) Eur, ketvirtą mėnesį maksimali darbo laiko trukmė sudarė 94 val., pareiškėja dirbo 90 val., darbo užmokestis – (duomenys neskelbtini) Eur.

Nagrinėjamu atveju sutiktina su atsakove, jog nurodyta maksimali darbo trukmė (98, 81, 80 ir 94 val.) nėra laikytina maksimalia darbo laiko norma Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkto prasme, nes ši norma siejama su Darbo kodekso 112 straipsnio 3 dalyje nustatyta maksimalia darbo laiko trukme – 40 valandų per savaitę, o ne su konkrečiau darbuotojo sutartyje nustatyta darbo laiko norma, t. y. 0,5 etato darbo krūvis negali būti laikomas „maksimalia norma“, nuo kurios skaičiuojami du trečdaliai maksimalios darbo laiko trukmės. Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatyta, kad asmuo turi dirbti ne mažiau kaip du trečdalius maksimalios darbo laiko trukmės, apskaičiuotos nuo 40 valandų per savaitę. Tai reiškia, kad minimalus reikalaujamas darbo laikas sudaro apie 26,67 valandos per savaitę, arba atitinkamai didesnę valandų skaičių per mėnesį nei nustatytas 0,5 etato darbo grafikas. Pareiškėjos faktiškai dirbtos 80-90 valandų per mėnesį atitinka 0,5 etato, tačiau neatitinka dviejų trečdalių maksimalios darbo laiko normos, nustatytos Įstatyme.

Bylos medžiagoje esanti pažyma apie apskaičiuotą ir išmokėtą darbo užmokestį ir kitas išmokas (b. l. 43), patvirtina pareiškėjos darbo laiko apimtį ir faktiškai gautas pajamas vertinamu laikotarpiu – (duomenys neskelbtini) Eur per mėnesį, kurios atitinka ne viso darbo laiko (0,5 etato) darbo užmokestį ir patvirtina, kad pareiškėja neatitiko Įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatytų reikalavimų papildomai socialinei pašalpai gauti.

Įvertinus teisinį reglamentavimą ir faktines aplinkybes, darytina išvada, kad atsakovė pagrįstai nustatė, jog pareiškėjos faktiškai dirbtos 80-90 valandų per mėnesį atitinka 0,5 etato, tačiau neatitinka dviejų trečdalių maksimalios darbo laiko normos, nustatytos Įstatyme ir dėl to Skundžiamu sprendimu netenkino pareiškėjos pateikto Prašymo dėl socialinės pašalpos skyrimo.

Komisija vertina, kad atsakovė teisėtai, taip kaip nustatyta Įstatymo 10 straipsnio 1 dalyje įvertino pareiškėjos atitiktį teisei į socialinę pašalpą, t. y. nustatė, kad pareiškėja neatitinka Įstatymo 10 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytų sąlygų (vienas gyvenantis asmuo arba bent vienas iš bendrai gyvenančių asmenų įsidarbina ir dirba (dirbo) šio įstatymo 8 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatytą darbo laiką ir jam darbo užmokesčio apskaičiuojama ne mažiau už minimaliąją mėnesinę algą arba minimalųjį valandinį atlygį proporcingai dirbtam laikui arba atliktam darbui).

Apibendrinus tai, kas išdėstyta, Komisija sprendžia, kad nebuvo pagrindo kitokiai išvada, nei atsakovės padaryta Skundžiamame sprendime. Skundžiamas sprendimas yra pagrįstas ginčui aktualiomis teisės normomis, motyvuotas ir aiškus – atitinkantis VAI 10 straipsnio 5 dalyje nustatytus reikalavimus. Atsakovės priimtas Sprendimas nesutrukdė pareiškėjai suvokti, kokios priežastys lėmė tokį viešojo administravimo subjekto sprendimą.

Nagrinėjamoje byloje nenustačius Skundžiamo sprendimo neteisėtumo požymių, nėra pagrindo jį naikinti pareiškėjos skunde nurodytais motyvais.

Nustatytų teisinių ir faktinių aplinkybių pagrindu pareiškėjos skundas atmestinas kaip nepagrįstas. Atmetus pagrindinį skundo reikalavimą dėl Skundžiamo sprendimo panaikinimo, atmestinas ir išvestinis skundo reikalavimas dėl įpareigojimo atlikti veiksmus.

Komisija sprendžia, kad nors proceso dalyviai skunde ir atsiliepiame išdėstė daugiau argumentų, tačiau, Komisijos nuomone, jie niekaip nekeičia šiame sprendime padarytos išvados, todėl dėl kiekvieno iš jų Komisija šiame sprendime atskirai nepasisako.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatymo 20 straipsnio 1 dalies 1 punktu, Komisija

n u s p r e n d ž i a:

pareiškėjos (duomenys neskelbtini) skundą atmesti kaip nepagrįstą.

Sprendimą per vieną mėnesį nuo jo priėmimo dienos bylos šalys gali skusti Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka.

Posėdžio pirmininkė

Birutė Pranevičienė

Komisijos nariai

Lionela Gelmanienė

Beata Labutytė